SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY · УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 128. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 8, 1994 CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 8-го ЛИПНЯ 1994. Ч. 128. РІК CI

Л. КУЧМА СКАРЖИТЬСЯ НА НЕРІВНОПРАВНІСТЬ

Київ (УНІАР). — Тут у п'ятницю, 1-го липня, Верховна Рада України розглянула скаргу народного депутата України і кандидата на Президента Леоніда Кучми про порушення Центральною виборчою комісією та засобами масової інформації закону про вибори, згідно з яким мають бути забезпечені рівні права і умови для передвиборчої агітації в засобах масової інформації.

Верховна Рада взяла до уваги заяву Л. Кучми і доручила комісії перевірити вказані факти. Українській державній телерадіокомпанії доручено створити постійні групи для правильного насвітлення виборів.

Л. Кучма продовжує поїздки по областях, де зустрічається з виборцями. У понеділок, 4-го липня, він виступив на Українській телевізії, де відповів на запитання журналістів. Кучма запевнив, що не відкидає національну ідею, але вважає, що „сильну, незалежну, суверенну державу можна будувати лише тоді, коли вона буде економічно сильною". Щодо можливого розколу України на східню і західню, Л. Кучма сказав: „Ми зобов'язанні шукати якісь об'єднуючі цінності". „Я відкидаю усі пропагандивні трюки і згоден у цьому питанні з Олександром Морозом — за це треба притягувати до відповідальности... Наші політичні діячі замовчують, що політичний союз з Росією і країнами СНД вже підписаний і ратифікований. Це політичний союз. А я з першого дня прем'єрства намагався наповнити цей політичний союз економічним змістом. Економічний союз передбачав найголовніше — однакові ціни в одному економічному просторі. Наш рятунок — це наш ринок збуту..."

Проблему ядерної зброї Кучма пропонує вирішувати комплексно, заявивши світові, що сама Україна з цим не впорається. Також треба створити умови, „щоб західні інвестори нам повірили і зрозуміли, що назад шляху немає". На думку Кучми, завдяки його керівництву Кабінетом Міністрів „вдалося уникнути обвального падіння виробництва при зовнішній колосальній інфляції . При збільшенні цін у 1,000 разів падіння виробництва було тільки 7 відсотків, в той час, як цього року немає такої інфляції, а падіння виробництва сягає 40 відсотків".

Щодо закордонної політики, то Л. Кучма висловив певність, що Україна „не може існувати у спільному економічному просторі" з НАТО, Европейським Союзом тощо через технологічну відсталість. „Гідне місце України — на задвірках Европи..." Тому Кучма орієнтується на співпрацю з російським прем'єр-міністром Віктором Чорномирдіним, „який також знає, що таке економіка". „Росія є Росія, російський народ — російський народ. Україна є Україна, український народ — український народ. І з цього треба виходити", — сказав кандидат на Президента України.

В економіці Кучма відкидає шокову терапію. На запитання чи можна в Україні створити власний ядерний паливний цикл, Кучма відповів: „Україну можна завоювати у два способи — економічний диктат, перекриття паливного крану, та нормальне, цивілізоване співробітництво. Щодо ядерного палива, то це дуже дорого... За тактичну ядерну зброю — це паливо на сім років, за стратегічну — на три роки. А за цей час помре чи емір, чи ішак".

Щодо податків, то на думку Кучми, ніяких полегшень не повинно бути нікому. „Якщо організації звільняються від оподаткування, біля них відразу комерційні структури з'являються. І торгують вони усім. Скільки біля Чорнобиля годувалося? Скільки фондів було? І чому? Тому, що були звільнені від податків. Треба робити так, як у всьому цивілізованому світі. Якщо ви представник преси, то ви знаєте, що немає ніяких пільг", — ствердив Кучма і додав, що держава не повинна відповідати за борги своїх підприємств.

УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ ПРОДОВЖАТЬСЯ ПІСЛЯ ВИБОРІВ

Київ (УНІАР). — Тут у суботу, 2-го липня, виступаючи на російській телевізії, головнокомандуючий Військово-морської фльоти Росії Фелікс Громов повідомив, що українсько-російські переговори у справі розподілу Чорноморської фльоти продовжаться після обрання Президента України. За його словами, делегації України і Росії визначилися щодо кількости кораблів та їхнього якісного складу. Однак, ще треба розв'язати найскладніше питання: про роздільне базування української і російської фльот.

Прем'єр-міністер України Віталій Масол в інтерв'ю для газети „Злагода", на запитання про можливість винайму військових баз у Севастополі, відповів: „Це питання потребує вивчення, але у світі існує така практика. Тут немає нічого нового. Он Назарбаєв здав Байконур в оренду Росії і на цьому Казахстан заробляє чималі гроші".

Козаки голосуватимуть за Л. Кравчука

Київ (УНІАР). — Тут 4-го липня у засіданні Великої Ради Українського Козацтва взяли участь 164 делегати від 19-ох крайових отаманств, з існуючих 24-ох. Загальне число зареєстрованих козаків — 20,000.

Учасники нарад заявили, що вони не можуть залишитися осторонь процесів в Україні, коли ведеться „потужна антиукраїнська діяльність". Промовці зазначили, що в Луганському пройшов підпільний з'їзд „Російського общевойскового союза". Триває процес таємного проникнення в Україну російського рекетерства.

Гетьман Українського Козацтва Володимир Мулява сказав, що в цих умовах козацтво має взяти на себе військово-патріотичний вишкіл української молоді і її підготову до служби в армії. Зазначалося також, що всі звернення українських козаків, скеровані до Кабінету Міністрів, залишилися поза увагою керівництва України. Водночас, переважну більшість цих ідей використали уряди Криму та Росії у своїх законах про козацтво.

Ген. В. Мулява повідомив, що козаки вирішили підтримати у президентських виборах кандидатуру Леоніда Кравчука, який, за словами генерала, „безперечно найкращий серед усіх кандидатів, має авторитет у світових політичних колах та вже довів, що, принаймні, зможе зберегти мир в Україні".

В Україні

(З інформації УНІАР)

КИЇВ. — Згідно з рішенням Малої ради НРУ, відзначення п'ятої річниці НРУ заплянован на 8-10-го вересня. З цієї нагоди проводиться конкурс на емблему Руху, який триватиме до 1-го вересня.

ХАРКІВ. — Місцеві газети оприлюднили подяку Леоніда Кучми харків'янам за підтримку його кандидатури у президентських виборах 26-го червня. Як відомо, на Харківщині Л. Кучма здобув 34.2 відс голосів виборців, випередивши Л. Кравчука майже на 10 відсотків. У заяві-подяці сказано: „Аби не допустити змін, готується плян, згідно з яким, за допомогою фальсифікацій, залякування населення західньої України... збираються зірвати вибори збанкрутілі вожді". І далі: „Якщо ви не прийдете на вибори 10-го липня, вами і надалі керуватимуть націонал-радикали зі Львова та їхні наставники з-за кордону".

СЕВАСТОПІЛЬ. — Меджліс кримсько-татарського народу закликав своїх співвітчизників підтримати кандидатуру Леоніда Кравчука, щоб зберегти мир і злагоду в Україні і Криму, оскільки „саме ці принципи здійснює на ділі Президент України Леонід Кравчук".

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ. — Тут 7-12-го липня відбудеться світовий конґрес Союзу Українок. До участи запрошують гостей з Росії, Литви, Польщі, Румунії, Франції, ЗСА, Канади, Австралії, Великобританії, Німеччини. Конґрес присвячений 110-ій річниці жіночого руху в Україні та 60-річчю Першого світового конґресу Союзу Українок.

СИМФЕРОПІЛЬ. — Тут 29-го червня вбито лідера Християнсько-Ліберальної Партії Криму, власника боксерського кулюбу в Севастополі Євгена Поданєва. Він та четверо його охоронців були простріляні з автомата невідомими при виході з кафетерію „Калінка". У Севастополі 4-го липня вночі біля „Торгового Дому Кандратьєвих" пролунала серія вибухів. Жертв немає.

На Союзівці звучатиме фолкльорна та клясична вокальна музика

Союзівка (Г. Колесса). — Дві різноманітні програми — фолкльорної та вокальної клясичної музики — прикрасять вечори кінця тижня на оселі. У суботу, 9-го липня, в залі „Веселка" виступатиме інструментальний гурт „Черес" (початок о год. 8:30 вечора), а у неділю, 10-го липня шанувальники вокальної музики матимуть нагоду почути Світлану Никитенко на денному концерті, який розпочнеться о год. 2:15 по полудні.



Інструментальний гурт „Черес"

Гурт „Черес" був заснований в 1990 році студентами Київської консерваторії, виходцями з Коломиї та Львова, яких об'єднувала любов до українського фолкльору, зокрема до народної спадщини Карпатського реґіону. Якісне звучання ансамблю зумовлене використанням автентичних народних інструментів, виготовлених найкращими карпатськими майстрами. Виступи ансамблю поєднують в собі також показ різноманітних строїв ручної роботи. Крім виступів в Україні, „Черес" концертував у ЗСА, виступивши на фестивалях в Ґарден Стейт Артс Сентер (Голмдел, Н. Дж.), в Стемфорді, Конн., в Ню Йорку, в Елленвіллі, Н. Й., на Союзівці, а також в Організації Об'єднаних Націй. До сучасного складу гурту „Черес" входять: Андрій Мілявський — керівник, виконавець на духових інструментах, Олекса Федорюк — цимбали, Мар'ян Підвірний — скрипка, Степан Качурак — контрабас та запрошена солістка Ліля Павловська.

Світлана Никитенко, сопрано, походить з Донецького. Випускниця Київської консерваторії, вона була солісткою Малого театру опери та балету в С. Петербурзі, де виконувала головні ролі в таких операх, як „Травіята" і „Ріґолетто" Дж. Верді, „Сивільський цирульник" Россіні, „Царева наречена" Римського-Корсакова та інших. Одержавши запрошення до Маріїнського (Кіровського) театру в С. Петербурзі, Світлана Никитенко виконувала там ведучі партії в опе-

(Закінчення на стор. 3)

ЗСА знову змінили політику щодо Гаїті

Вашінґтон. — Три тижні тому ЗСА, для заспокоєння своїх критиків, вирішили не повертати підібраних в океані гаїтянців на батьківщину, але дати їм змогу бути переслуханими, чи вони є справді політичними втікачами. Одначе це рішення не змінило ситуації, бо впродовж трьох тижнів понад 10,000 гаїтянців американська морська прибережна сторожа підібрала з нашвидку руку зроблених і для морської плавби непридатних човнів та спрямувала їх до тих центрів, де вони проходили переслухання у справі свого можливого поселення у ЗСА. Побачивши, що таке рішення тільки посилило вихід з Гаїті, ЗСА знову були змушені міняти свою політику.

Уряд президента Билла Клінтона повідомив, що гаїтянці, які будуть підібрані на морі, не могтимуть поселюватися в ЗСА, але будуть спрямовані до таких країн, як Панама чи інші караїбські держави. У ЗСА зможуть поселюватися тільки ті, які отримають візу в американській амбасаді у Порт-о-Прене, столиці Гаїті. Дійсність вказує, що ця зміна придумана тільки на те, щоб ЗСА мали змогу упорядкувати долю тих гаїтянців, які вже перебувають у переходових центрах. Крім того сподіваються, що нові економічні санкції тим разом подіють відповідно і примусять існуючий військовий уряд віддати владу демократично обраному президентові Жанові Бертранові Арістідові.

Ці намагання зі сторони ЗСА є тільки тимчасовими та, згідно зі заявою головного дорадника президента Б. Клінтона для справ Гаїті Вілліяма Ґрея, не перешкоджають ЗСА думати про військово-збройну інтервенцію як кінцевий засіб. Для тих цілей поблизу Гаїті кружляють чотири американські військові кораблі з 2,000 вояками морської піхоти.

У СВІТІ

У ВІВТОРОК, 5-ГО липня, голова Палестинської визвольної організації і, як виглядає, керівник майбутньої палестинської держави Асір Арафат урочисто в'їхав у місто Єрихон на західньому березі Йордану. Там розміститься адміністрація палестинської автономії, в яку увійшла також смуга Ґази. 27 років тому Я. Арафат перейшов з Єрихону на йорданський бік, щоб організувати збройну боротьбу палестинців проти Ізраїля. Гелікоптер з провідником зустрічали багато тисяч палистинців. Відтак Я. Арафата було заприсяжено як керівника автономної адміністрації, а разом з ним — 12 членів правлячої Ради. Більшість з них присягали на Корані, призначений міністром у справах туризму християнин Еліяс Фрей — на Біблії, а міністер у справах жидівського населення автономії Моше Гірш взагалі відмовився заприсягнути, оскільки він належить до ультраортодоксального руху Натурей Карта, який не визнає держави Ізраїль.

МІНІСТРИ ЗАКОРДОННИХ справ Англії З'єднаних Стейтів, Франції, Німеччини і Росії зустрілися у Женеві, щоб обговорити новий проєкт поділу Боснії. Згідно з ним, до мусулмансько-хорватської федерації відійде 51 відсоток території, а до сербів — 49 відсотків боснійських земель. Спостерігачі підкреслюють, що цей проєкт буде схвалений на зустрічі керівників країн „великої сімки" в Неаполі. З останніх повідомлень випливає, що новий плян поділу Боснії мусулманам хоч і не подобається, але вони приймуть його, щоб уникнути міжнародних санкцій. Однак вирішальне слово залишається за боснійськими сербами. Їхній провідник Радован Караджіч вже назвав цей плян „принизливим для сербів".

В ІНТЕРВ'Ю ДЛЯ РИМСЬКОЇ газети „Корієре Делля Сера" член турецької екстремістської організації „Сірі вовки" Ораль Челік, якого підозрівають у причетності до атентату на Папу Івана Павла II, стверджує: „Атентат на Папу Римського був сплянований на Близькому Сході... Я знаю, хто хотів би убити Папу і невдовзі скажу про це". О. Челік підкреслив, що замах організували „на найвищому рівні" і ті особи „здатні маніпулювати усіма".

ДЕСЯТЬ РОСІЙСЬКИХ академіків у спільній заяві відкидають „як абсолютно бездоказові, зумисні і провокаційні" висновки колишнього совєтського розвідника генерала Павла Судоплатова, який у своїй книжці „Спеціяльні завдання" стверджує, нібито на користь Совєтського Союзу таємно працювали великі американські вчені в ділянці атомової фізики. Російські академіки Алєксандр Андрєєв, Жорес Алферов, Віталій Ґольданський, Юрій Осип'ян, Алєксандр Чудаков та інші підкреслюють, що своєю книжкою П. Судоплатов „мав намір не тільки дискредитувати наукову інтеліґенцію Росії, але й створити внутрішнє політичне напруження і ускладнити міжнародну ситуацію".

ЛІДЕР РОСІЙСЬКИХ націонал-патріотів, голова опозиційного Російського національного собору колишній генерал КҐБ Алєксандр Стерліґов несподівано став на захист Чечні, звинувативши Росію у свідомому іґноруванні чеченських інтересів. Відвідавши Чечню з делеґацією своєї партії, П. Стерліґов прийшов до висновку, що внутрішню ситуацію в цій маленькій кавказькій республіці „навмисне дестабілізують офіційні російські чинники". Заторкуючи тему стосунків Росії зі Заходом, А. Стерліґов гостро засудив відкриття представництва ФБІ у Москві. На його думку, метою цього кроку є „леґалізація американської розвідувальної діяльности в Росії".

РОСІЙСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА служба контррозвідки викрила в Москві підпільну праворадикальну організацію „Леґіон Вервольф". У її ідеологічну програму входило фізичне знищення „носіїв ворожих світоглядів — демократів, комуністів, націонал-патріотів і жидів". Найближчою заплянованою акцією леґіону мав стати підпал всіх московських кінотеатрів, які висвітлюють на своїх екранах американський фільм „Список Шіндлера".

ПРЕЗИДЕНТ ЗСА ВІДВІДАВ ЛАТВІЮ



Президент Б. Клінтон в Ризі.

Рига, Латвія. — В середу, 6-го липня, президент З'єднаних Стейтів Билл Клінтон відвідав Латвію. Це була перша візита президента Америки за всю історію взаємин ЗСА і прибалтійських держав.

Напередодні візити Б. Клінтона громадські організації російськомовного населення Латвії пікетували американську амбасаду в Ризі, тримаючи в руках транспаранти з гаслами протесту проти „дискримінації росіян" у Латвії. Поруч з цими пікетувальниками латвійці тримали свої транспаранти: „Колоніялісти, залишіть Латвію!"

Під час двогодинної розмови з прибалтійськими провідниками, президентом Латвії Ґунтісом Ульманісом, президентом Литви Альґірдасом Бразавскасом і президентом Естонії Леннартом Мері Б. Клінтон підкреслив, що З'єднані Стейти активно сприяють виведенню російських військ з Латвії. Вашінґтон подвоїв фінансування робіт, спрямованих на ліквідацію російської радіольокаційної станції у Скрунді і значно збільшив допомогу для російських військовослужбовців, які залишають прибалтійські країни. З'єднані Стейти також виділили фонди для створення балтійського миросносного батальйону і заснували спеціяльний фонд „ЗСА — Латвія", який вже в найближчі роки надасть 50 міл дол. для розвитку ринкового господарства в Латвії, Литві та Естонії.

Американсько-латвійські переговори закінчилися підписанням двох угод — про співробітництво в ділянці науки і технології, а також про торговельні стосунки і взаємний захист інтелектуальної власности.

Виступаючи на врочистій церемонії біля пам'ятника Свободи в Ризі, президент Б. Клінтон сказав: „Ми допоможемо відродити вашу землю, повернути до життя ваші ринки, досягнути розквіту для ваших народів. І разом з вами ми будемо втішатися, коли останній чужинецький вояк залишить вашу землю".

З Риги президент Б. Клінтон поїхав у Варшаву.

В АМЕРИЦІ

ВІД САМОГО ПОЧАТКУ обговорення пропонованого президентом Биллом Клінтоном пляну охорони здоров'я, лобісти малих підприємств почали інтенсивно та послідовно працювати над тим, щоб виелімінувати з цього пляну рекомендацію про плачення працедавцями забезпечення охорони здоров'я. Тому нічого дивного в тому, що у Вашінґтоні зовсім відкрито говорять про успіх Крайової федерації незалежних підприємців, яка переконала достатню кількість конґресменів у тому, щоб відкинути цю пропозицію. Вже ніхто не сумнівається в тому, що цю вимогу буде відкинено з будь-якого пляну охорони здоров'я.

У ВІВТОРОК, 5-ГО липня, директор ФБІ Луіс Фрі, перебуваючи на офіційних відвідинах у Москві, підписав договір про співпрацю у поборюванні зорганізованого злочинства. Російський міністер внутрішніх справ Віктор Єрин і Л. Фрі підтвердили, що обидві країни є загрожені організованим злочинством, зокрема останнім часом, коли воно поширило свою діяльність і набрало міжнародних розмірів. Коли йдеться про ЗСА, то згідно з словами Л. Фрі, зорганізоване злочинство Росії має дуже великий вплив у ЗСА, спеціяльно у Брайтон Біч, одній із дільниць Бруклину, де поселилась велика кількість еміґрантів з Росії.

МИНУЛОГО ВІВТІРКА, 5-го липня, Тексако, одна із найбільших американських бензинових компаній, оголосила, що намагається продати половину із своїх 600 нафтових піль у ЗСА, щоб в цей спосіб зменшити свої видатки. Із продажем цих нафтових піль буде втрачено також 2,500 місць праці, що разом повинно б заощадити поважну суму. Одначе згідно з твердженнями аналітиків нафтової індустрії, ці скорочення Тексако не є останніми, бо упадок нафтових цін на світовому ринку та сильна конкуренція примушують великі фірми діяти в той спосіб для власного самозбереження.

НАПРИКІНЦІ МИНУЛОГО тижня Інститут демократії ім. Пилипа Орлика надіслав у Вашінґтон до Фонду „Україна-ЗСА" зразок плякату, що його під час передвиборчої кампанії розклеювали по Києві прихильники кольшнього прем'єр-міністра Леоніда Кучми. На плякаті було наведено схвальний вислів про Л. Кучму американського віцепрезидента Ела Ґора. На прохання представника бюра віцепрезидента копію цього плякату було надіслано для ознайомлення. Після цього речник віцепрезидента офіційно заявив, що Ел Ґор ніколи не казав щось подібного, оскільки він дуже ретельно ставиться до тих висловів, які могли б бути використані тим чи іншим у перебігу внутрішнього політичного процесу в Україні.

НЕ ТІЛЬКИ ПОЖЕЖІ у західніх стейтах країни є спричинниками людських жертв і матеріяльних втрат. У вівторок, 5-го липня, залишки тропічного гураґану „Альберто" накоїли великої шкоди північній частині Джорджії, де випало впродовж 24 годин 15 інчів дощу. Це спричинило повені, розриви там, знищення доріг, 16 смертних випадків та евакування понад 100,000 осіб. Губернатор стейту Зелл Міллер проголосив надзвичайний стан у 21 повіті стейту.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274 6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні (202) 347 UNAW (202) 347 8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to "Svoboda" 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $55.00 на півроку $32.00 на 3 місяці $17.00
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Подорож Клінтона до Европи

Зараз після свята 4-го липня президент Билл Клінтон відлетів на однотижневі відвідини до Европи. Це друга подорож на зустріч з лідерами кількох европейських держав, при чому в січні цього року по дорозі до Москви він зупинився був на летовищі під Києвом, де мав довгу розмову з президентом Леонідом Кравчуком. У висліді тієї розмови — пригадуємо — підписано у Москві так званий тридержавний договір, що його авторами були Клінтон, Єльцин і Кравчук. Той договір торкався зречення Україною нуклеарної зброї, але в одній точці стверджено непорушність державних кордонів України.

За ,,Ню Йорк Таймсом" з 4-го липня ц.р., подорож Клінтона ,,кинути нове світло на закордонну політику Клінтона". Першою зупинкою Президента була столиця Лавтії Рига, при чому речник Клінтона підкреслив, що це перший американський президент, який відвідує одну з трьох прибалтійських держав, що їх окупацію Совєтським Союзом Америка ніколи не визнала. З Литви Росія відкликала вже свої війська, а з Латвії має зробити це до кінця серпня ц.р. З Естонією ще торгується. Другим етапом подорожі президента була Варшава. Преса інформувала, що Клінтон виголосив у Варшаві промову, яка стосувалася всіх колишніх членів Совєтського Союзу із запевненням, що вони не підпадуть під якесь нове верховодство Росії.

Приїзд Клінтона до Неаполю в Італії був сполучений з участю у новій конференції ,,Великої сімки", себто лідерів найбільш упромисловлених країн світу. Після тієї конференції він матиме розмову з президентом Росії Борісом Єльцином, який прибуде до Неаполю. Як відомо, Росія вимагає, щоби не вирішувати без неї ніяких спірних справ світу, як наприклад Боснії, чи Північної Кореї. З Неаполю Б. Клінтон полетить до Берліну, де він має запевнити німецький уряд, що без уваги на відкликання з Німеччини американських військ, Америка буде далі союзником Німеччини. В американській пресі раз-у-раз пригадується, що Берлін ще за існування совєтської окупації Східньої Німеччини Совєтським Союзом, відвідав був тодішній президент Джан Кеннеді і на Бранденбурзькій брамі виголосив промову з заявою по-німецьки ,,я є берлінець".

На цьому місці нераз уже згадувано, що президент Б. Клінтон у своїй виборчій кампанії тому два роки дорікав тодішньому президентові Джорджові Бушові, що той із шкодою для внутрішніх справ Америки забагато часу присвячує міжнародним справам. Ставши президентом, Клінтон переконався, що у широкому світі нема спокою і виринають щораз нові поважні конфлікти та проблеми, до яких не можна ставитися байдуже. Вже перша згадувана вгорі подорож Клінтона до Европи, як і його участь у святкуванні 50-их роковин висаду американських, канадських і британських військ в Нормандії в 1944 році, мала на цілі покращати погляд европейських лідерів на ролю Америки в міжнародних справах. В останньому часі коментатори на американських телевізійних станціях не вагалися одверто признавати, що престиж Америки в очах Західньої Европи підупав. Здається, що дорадники Президента переконали його, що він повинен покращати ту неприємну для Америки та її президента західньоевропейську опінію. Виною Б. Клінтона було не тільки легковажне ставлення до міжнародних справ, але й обсада Державного департаменту особистими приятелями Президента без уваги на їх кваліфікації займати такі відповідальні становища, як фактичне керівництво закордонної політики американською великодержавою. Направити погану опінію про Америку і її політику не так легко.

Нас, очевидно, найбільше цікавила і цікавить політика Америки супроти України. Вона також хитра та заґзаґувата. Покищо завжди ще керівником політики Америки супроти Европи є перший заступник державного секретаря Воррена Кристофера Строб Талбатт, преятель Клінтона із студентських часів.

Покищо для України найважнішою проблемою є порядкування своїх внутрішніх справ. Справа конституції із законним розподілом прав і компетенцій керівних органів держави — це з усіх існуючих пріоритетів України найбільший пріоритет.

Микола Руденко

НАПЕРЕДОДНІ ПРЕЗИДЕНТСЬКИХ ВИБОРІВ

II

10-го липня відбудеться друга тура виборів — і ми матимемо нового Президента. Точніше кажучи — оновленого, бо ним, безумовно, стане Леонід Кравчук. До Кучми перейде значно менше голосів від кандидатів, що вибули, ніж до Л. Кравчука. Поперше тому, що комуністи й українофоби витиснули все із електорату, що можна було витиснути: Лучма переніг в 11 областях сходу й півдня України. В Криму, скажімо, за Кучму проголосувало близько 80% виборців. За Кравчука віддали свої голоси виборці центральної України й західньої — 16 округ. Отже в Кучми, по суті, не лишилося резерви, а в Л. Кравчука вона доволі значна. Кравчук вступив у боротьбу за пост Президента впритул до виборів — буквально в останні дні. Значна кількість українських патріотів на той час уже визначилась — уподобала І. Плюща, В. Ланового, Таланчука, навіть Мороза. Тепер переважна більшість цього електорату перейде до Л. Кравчука. А проте чекати не довго.

Цікаво, що Л. Кучма також святкує свою перемогу. Може, навіть оце ,,також" тут не годиться: Л. Кравчук ніде не хвалився перемогою. А вона таки справді належить йому — не Кучмі. Вірніше народові українському. Цим він, народ наш, сказав, що, не зважаючи на великі трудноці, воліє й далі будувати свою незалежну державу. На жаль, дуже багато в нас виявилося й таких, для кого брежнєвська нафтоковбаса (ми ж бо всі жили за сибірські нафтодоляри!) важить значно більше від незалежної України. Але то ж бо законні її громадяни — ми не можемо їх зігнати з національного воза, вони з нами й далі поїдуть. Їх ми не зробимо українськими патріотами — треба дбати про їхніх дітей.

Мій гість із Луганського Юрко наприкінці нашої безрадісної дискусії погодився, що діти й онуки українців мусять лишатися українцями. Але для цього, уточнив він, належить з дитячого садка навчати їх рідної мови. Я погодився: належить! І не засліплені батьки повинні про це дбати (вони ніколи не подбають!), а українська держава. Бо хіба ж це нормально, коли кубанські козаки, прямі нащадки запорожців, на заклик кримських українoненависників їдуть до Симферополя в повній готовості воювати проти України? А ось, бач, нащадки кримських татар, що живуть у Туреччині (їх там аж два мільйони!) хоч сьогодні готові вирушити в Крим, аби допомогти своїм одноплемінникам. То невже ми й надалі будемо плодити новітніх яничарів?..

Полишимо покищо президентську тему — нехай на неї попрацює час. Будемо жити з вірою, що він нас не обдурить — не яничарові дістанеться президентське крісло, а українському патріотові. Окрім усього іншого, це нас порятує від виборчої лихоманки на 4—5 років. Бо отримавши жадану свободу, ми не знаходимо їй іншого застосування, як ганяти прем'єрів, мов зайців, і полювати президентів, як мамутів. Пригадую осінь 1990 року, коли після 14 років життя поза межами України (із них 12 років неволі) я врешті опинився в Києві. Який то був радісний час для мене! Осінь стояла тиха, привітна — справді золота. Листя попід кронами дерев лягало сонячними купами, бо зовсім не було вітру. А на площі, яка називалася ще неофіційно майданом Незалежности, стояли намети, в них жили студенти з білими пов'язками на голові — вони оголосили безстрокову голодівку, аж до повного задоволення їхньої вимоги. Вимога ж полягала в тому, аби був усунутий зі своєї посади прем'єр-міністер Віталій Масол.

Сьогодні вже ніхто не пригадує, з якої причини належало усунути Масола. Власне, ніхто з киян поважно й не задумувався про причини й наслідки — всім подобалася оця суспільна новизна: студенти можуть зняти ж посади прем'єр-міністра! І мені, пригадую, це також дуже подобалося я захоплено писав про це до ,,Свободи". Ну а стосовно того, хто завтра буде прем'єром — яке це має значення?

Отож звідти й почалося: Масол, Фокін, Кучма, Звягільський і... знову Масол. Останнє зроблено не для того, аби подражнити киян

Л. Кравчук переконаний, що в особі Масола ми втратили талановитого фахівця, що прекрасно знав свою справу. Це й не дивно: він довго керував держпляном України, а в цій установі недосвідчених господарників не тримали. А скільки було страйків, що ставили собі за мету повалити Верховну Раду й Президента! І таки ж досягли свого — повалили! Так наші предки валили своїх богів, аби кинути в Дніпро, відтак бігти піщаним берегом і щиросердно молитися: видибай, боже! Видибай. А потім оте місце, де він прибився до берега, на тисячоліття уславили золотоверхим монастирем.

Чи ліпший сьогодні маємо парлямент, ніж повалений? І Президента, бач, повалили тільки для того, щоб виловити його в розбурханому морі хаотичних пристрастей: видибайте, Леоніде Кравчук, кращого не знайшли!

А проте я не вважаю, що в цих буцімто беззмістовних діях ми нічого не здобули — здобули досвід. Бездержавна нація не може створити державу, не набувши сякого-такого досвіду. Та й повірити нам належало: держава справді наша. Що хочемо, те й робимо з нею. Отож добряче погамзелившии її, визнаємо своєю рідною і навчимося берегти. Це також державотворення.

Далеко не сентиментально виглядає правда про нашу державу: її ліва половина так не схожа на праву, що, бач, покотилося світом лихе пророцтво про неминучість розвалу України. А я слухаю оті пророцтва й думаю: не знаєте ви, шановні, про що кажете. Я народився й виріс на Луганщині — тому свідчу: Донбас ніколи не відсахнеться від України, бо в його народі тече українська кров. Та й таке сказати: донецькі шахти потрібні лише Україні, але не Росії. Так, це правда: шахтарські родини сьогодні в паніці.

Закінчення буде.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Світлана Кузьменко

,,Вона може мірятися з найкращими"

Галина Мазепа. Спогади. Видання Організації Українок Канади. Торонто, 1993, 274 стор. Іл. авторки.

Книжка містить спогади видатної української малярки, твори якої, як зазначує у передмові Ярослава Зорич, ,,відзначаються сміливою і багатою уявою, цікавою стилізацією, контрасністю і прегарними кольорами". А у передмові до монографії мистця ,,Галина Мазепа" відомий український мистецтвознавець Святослав Гординський пише: ,,Серед немало творів українських мистців... твори Галини Мазепи посідають своє місце і немає сумніву в тому, що силою своєї фантазії і винахідливости вона може мірятися з найкращими". Високо цінив мистецтво Галини Мазепи видатний український маляр і графік Мирон Левицький.

Спогади Галини Мазепи — це оповідання української жінки-мистця, що творила життя всупереч усьому тому, що ставало їй на перешкоді до цього. У них — цікава розповідь талановитої, енергійної особистости про її нелегке, але, разом з тим, цікаве життя. Починається повість з її дитинства. Народилася Галина в родині відомого українського політичного діяча, голови уряду УНР Ісаака Мазепи і Наталії Сінгалевич, лікаря за фахом. Після революції, на початку 20-их років, Галина Мазепа з батьками опиняється на еміграції — в Польщі, пізніше — в Чехії, Німеччині, Франції і врешті переїжджає до Венесуелі. За цей час вона, переборюючи труднощі еміґрантського життя, переживши невимовну трагедію загибелі двох малих синів і матері під час бомбардування Праги в 1945 році й ін., своєю мужньою поставою до своєї долі, талантом і працею поглиблює свою мистецьку освіту і займає визначне місце серед мистців-малярів і графіків, а також — у мистецькому світі Венесуелі, в якій вона поселилася на постійне життя з чоловіком інженером Володимиром Ковалем і маленьким сином.

У Венесуелі Галина Мазепа працювала художником у кіностудії ,,Болівар-філм", де успішно творила ілюстрації для мультиплікаційних фільмів (cartoons), виставляла свої картини на чужинецьких форумах. Картини Галини Мазепи були відзначені і нагороджені на конкурсах. У 1956 році в Національному сальоні її твір одержав першу нагороду, яку вручив їй сам тодішній президент Венесуелі. Ця нагорода припала Галині Мазепі за її рельєфну картину, на якій була виліплена Божа Мати Покрова, що тримала рушник, яким прикривала човен-чайку з козаками. Коли я це прочитала у спогадах, подумала, що цим твором, який дістав таке весоке признання країни, у якій Галина Мазепа жила, як й іншими своїми творами, вона знайомила чужинецький світ з українською темою, українською традицією своїм власним зусиллям, своїм талантом і своїми власними матеріяльними засобами, які вона здобула своєю власною працею. І мені спало на думку інше навколо, зокрема книжка ,,Поза традицією", можливо тому, що я її зовсім недавно бачила. Відповідальний редактор цієї книжки професор англійської літератури Ірина Макарик, а видання фінансово й іменем спонзорували три дуже важливі українські установи-спонзори, мабуть тому, що для українців у наш час нетрадиційне слово, нетрадиційний вислів, а особливо, коли вони не виростають з будь-якої української традиції, дуже важливі. Мені прийшла на думку Норвегія, де відбувалися останні Олімпійські Ігри, яка, знаючи, що під час змагань її країну бачитимуть мільйони людей по всій земній кулі, використала цю можливість, щоб так гарно знайомити світ зі своєя традиційною культурою — способом у ній життя, національним одягом, їхніми легендами, гостинністю й іншим традиційним, притаманним цій чотиримільйонній країні, від чого віяло від її людей такою традиційною шляхетністю і гідністю.

Твори Галини Мазепи знаходяться в мистецьких колекціях Західньої Европи, Америки, Канади, Венесуелі й інших країн.

У Венесуелі Галина Мазепа виховала двох синів, один з них — відомий у країні архітект.

В кінці книжки авторка пише: ,,Лежать приготовані казки. Може з'явиться колись український Волт Дисні і використає їх для мальованих фільмів. У мене зараз багато полотен на наступну виставку, а також три запрошення з афро-азіятського ЮНЕСКО для ілюстрації дитячих книжок".

,,Мано а ля обра!" — До праці! — Це гасло нашого нового президента". — Так закінчує свою книжку спогадів видатний український мистець Галина Мазепа. Їй 81 рік. Чи ж не слава цій нашій українській жінці!

Книжку можна замовити, звертаючися на адресу: Ukrainian Women's Organization of Canada, 378 Burnhamthorpe Rd., Etobicoke, Ont. M9B 2A6, Canada.

Ціна книжки разом з пересилкою 20 дол.

Анатолій Погрібний, Київ

У ЗВ'ЯЗКУ З ВИХОДОМ ХРЕСТОМАТІЇ ,,УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО"

III

Маю приємність дещо процитувати з уміщених на початку кожного тому ,,реквізитів" цього видання. Здійснював його організаційно-видавничий комітет у складі голови Координаційного Комітету Допомоги Україні д-ра Богдана Бурачинського, Голови фонду Допомоги школам України цього Комітету інж. Володимира Воловодюка, голови ,,Шкільної Ради" д-ра Євгена Федоренка, члена Централі ККДУ д-ра Романа Воронки — всі зі ЗСА, а з України — д-ра проф. Анатолія Погрібного, проф. Василя Яременка, головного редактора журналу ,,Дніпро" Миколи Луківа, президента акціонерного товариства ,,Компанія Рось", яке й видрукувало хрестоматію, Олександра Чумака (останній, на нещастя, недавно нагло відійшов у вічність).

І ще два вельми істотні ,,реквізити". Перший: ,,Видання здійснене на кошти Українсько-Американської Асоціяції Сеньйорів Маямі (голова Микола Ракуш, члени — Михайло Ковальчук, проф. Микола Чировський, Богдан Мак)". Другий: ,,За наміром видавців усі бажаючі школи мають отримати цей посібник безкоштовно".

В останніх зазначення найповніше і розкривається те, що спонукує мене писати про дану подію з великим удоволенням. Ще б пак! — такі три коштовні ,,цеглини" — на кошти, зібрані українцями в Америці, а для наших шкіл — цілковито безкоштовно... Від імени Міністерства Освіти України я маю велику приємність сердечно подякувати всім українцям з Америки, кожному зосібна — з числа тих, хто вносив і вносить посильні кошти на видання підручників в Україні, хто собре розуміє важливу істину: тільки у хвилях національної освіти здатна очиститися від усілякої скверни, нагромаджуваної упродовж століть царським та комуністично-російським режимами, наша українська земля. Достоту — благороднішої сфери для грошових пожертв на підтримку України, аніж на видання підручників, я певен, не існує, адже це — турбота не лиш про сьогодні, але й про завтра України, про якісно нове покоління її розбудовувачів-патріотів.

Кажучи ці слова, я дякую кожному з вас без винятку, хто прилучився до підтримки підручникової справи в Україні, без огляду на те, п'ять, десять, сто чи більше долярів він вніс. Як мовиться, навіть з невеликих (для кожного зосібна) коштів зростають вельми великі справи.

Хочу у цьому зв'язку з великою вдячністю згадати і тих жертводавців — українців зі ЗСА, чиї кошти були спрямовані раніше на комп'ютеризацію шкіл в Україні, на придбання поліграфічного обладнання для Міністерства освіти України та витратних матеріялів до нього, на закупівлю таких цінних книжок, як от ,,Жнива скорботи" Р. Конквеста, на заснування в Україні педагогічних предметних журналів. До речі, за винятком ,,Української мови та літератури в школі", останніх поки що не існує, та я певен, що з Вашою допомогою українців з-поза океану Міністерство Освіти у найближчому часі усе зробить для того, аби вчитель в Україні і в цьому пляні звільнився, нарешті, від московської прив'язі — там бо, у Москві, з думкою про ,,единое общеобразовательное пространство", педагогічні журнали виходять з розрахунком на охоплення усієї території колишнього СССР; тільки ж яка проімперська ідеологічна ,,начинка" в тих журналах, передплачувати які, за відсутністю власних, досі змушений наш вчитель-предметник!

Закінчення буде.

Мирон Воронович

Допоможім національно піднести південний схід України

II

Хто бажає допомогти О. Вікторові відбудувати цей чудовий храм, просимо писати на адресу: Харків, 310064, пров. Петрашевського, дім 12, кв. 4, о. Віктор Маринчак, настоятель храму Іоана Богослова, УАПЦ.

У Донецькому зустріли нас Марія Олійник, голова донецької обласної організації всеукраїнського товариства ,,Просвіта" ім. Т.Г. Шевченка й Анатолій Чмуль, юрист. М. Олійник всецiло посвятилася українізації Донеччини, вона є авангардом і душею національної обнови міста Донецька й области. Скінчений кандидат фізико-математичних наук, вона могла вибрати професуру і спокійно влаштуватись у будь-якому університеті. Одначе, як сама сказала, вибрала інший, тяжчий шлях, щоб служити батьківщині. Її адреса: 340055 Донецьке — 55, вул. Грінкевича 6, пом. 42. Тел. 99-16-97.

Як розповідає М. Олійник, у Донецькій області проживає коло 5 мільйонів мешканців, з них за офіційним переписом з 1989 року — українців 51 відс., росіян — 43 відс., решта це меншини. В 1989 році тільки 2.1 відс. дітей вивчали українську мову як предмет. Всі 140 професійно технічних училищ, 85 відс. технікумів і 12 вузів були російськомовними. Сьогодні після того, як діє закон про мови, 1.5 відс. дітей навчаються української мови в російських школах. У кіосках Донеччини 96 відс. газет і журналів російські. В них переважно немає українських газет.

Місто Донецьке — це великий індустріяльний центр, у більшості це вуглекопня й хемічна індустрія. Місто це вповні затримало совєтський характер, назви вулиць й всі пам'ятники не змінені. В харчових маґазинах подостача харчів, включно з ковбасою (щоб тільки гроші). Не видно українських національних прапорів (як в Києві чи Львові). Чомусь дивно, що ось це місто Донецьке є невід'ємною частиною України, яка вже третій рік є самостійною державою.

Всупереч дальшому русофільському тискові зі сторони приватних, як рівнож державних телерадіомовних компаній та шкільних інституцій, тут і там завдяки малій горстці українських патріотів пробиваються промені українізації місцевих шкіл й осередків. Серед 1,217 шкіл в Донеччині, сьогодні 26 з них є українські. В Донецькому це є середня школа ч. 65, директор школи Леонід Громовський, адреса школи: 34054 Донецьке — 54, вул. Київська 7, тел. 58-32-35, Леонід Громовський — директор.

У 1993 році відкрито у Ворошилівському районі міста Донецького Український Гуманітарний Колеґіюм. Тут діє кілька першоклясних відділів дітей від шостого до десятого року життя. Усі лекції провадяться українською мовою, діти розмовляють одне з одним по-українськи. В кожній клясі не більше як 15 дітей. Приємно вражає чистота й порядок у будинку школи. Як розповідає директор школи Алла Смаґіна, крім нормальних шкільних занять, дітей виховується в українському національному дусі. Діти переносять українознавство до своїх домів, де заставляють батьків говорити по-українськи. Ось так виростає нове покоління, котре врешті прорве ці русофільські бар'єри, які так пильно наставляє проросійський партократичний елемент.

Відвідали ми майбутній Український Центр Освіти, Культури та Науки, будинок якого тепер в ремонті. Питаємося, хто фінансує Колеґіюм і ремонт нового українського Центру. Як нам розказує М. Олійник, батьком Колеґіюму і Центру є Анатолій Міхненко, завідуючий районним відділом освіти Ворошилівського району. Він кандидат історичних наук, викладач історії Донецького державного університету, рівнож заступник Ворошилівського райвиконкому з питань освіти. Його адреса: 340050, Донецьке — 50, вул. Університетська 40, тел. 93-47-25 Анатолій Міхненко. Адреса Колеґіюм: 340003, Донецьке — 3, вул. Шекспіра 11-А, тел. 93-03-79, Алла Смаґіна.

У 1993 році в Донецькому відкрито ще дві школи з українською мовою навчання: адреса директора школи: 340003, Донецьке — 3, вул. Калузька, 12-А, тел. 95-76-80, Алла Трусова, директор.

Тут хочу зупинитись на новавідкритому військовому ліцеї. Це другий в Україні військовий ліцей з українською мовою навчання (перший відкрито у Львові). Лекції як і військові вправи викладаються українською мовою. Кадети в роках 14—18 спілкуються тільки українською мовою. Хто не може вивчити української мови протягом шести місяців, того звільняють зі школи. Начальником Ліцею є полковник Віктор Тимченко. В неприсутності начальника Ліцею приймав нас його заступник, полковник Іван Москаленко і начальник кадрів підполковник Володимир Мартинюк. Кожний з них говорить чистою українською мовою, вони є горді за кадетів, яких тепер 170 навчається в Ліцеї. У школі панує український державницький дух — ,,*мої хлопці є горді з того, що навчаються в українському Ліцеї*" — розказує полковник Москаленко. Він розказує, що 9-го травня школа брала участь в параді ,,дня перемоги" над фашистською Німеччиною. Вони єдині маршували під українським національним прапором й виконували команду українською мовою, усі інші відділи були російськомовні.

(Закінчення буде)

Звідомлення Ліквідаційної комісії

На Надзвичайній сесії УНРади 10-го скликання, що відбулася 14-го і 15-го березня 1992 року, ухвалено, що Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі передасть свої повновласті Президентові і Урядові незалежної української держави в серпні 1992 року. Для упорядкування всіх справ, пов'язаних з переданням, було обрано Ліквідаційну комісію у складі: Микола Плав'юк, Іван М. Самійленко, Зенон Городиський, Наталія Пазуняк, Юрій Іхтіаров, Константин Луценко, Микола Липовецький, Петро Крамаренко, Юрій Сальський.

Для виконання конкретних завдань вибрано на нараді ДЦ УНР 23-го травня 1992 року у Філядельфії робочу комісію в складі: інж. Юрій Іхтіаров, д-р Степан Ворох і д-р Наталія Пазуняк.

У завдання Ліквідаційної комісії входило: підготовити до передання повноважень ДЦ УНР в Києві усі атрибути влади ДЦ УНР в екзилі: президентську печать, президентський прапор, оформити Грамоту передання мандату; підготовити альбом будівничих УНР, усіх президентів УНР в екзилі, віцепрезидентів, голів УНРади та голів Уряду УНР і генералітету Армії УНР; подбати про доставу до Києва на час передання повновластей збірника Михайла Грушевського, виданого д-р Любомиром Винарем, головою Академічної Ради при Уряді УНР в екзилі, з видавництва Українського Історичного Товариства, щоб вручити кожному депутатові Верховної Ради як дар від ДЦ УНР; подбати про добір експонатів для експозиції діяльности УНР і ДЦ УНР для Українського Історичного Музею в Києві, а також портрети усіх президентів УНР; звернутися до Інституту Дослідів Модерної Історії України, щоб на основі документації видати збірник — „ДЦ УНР в екзилі" в обмеженім розмірі, що включав би: матеріяли Надзвичайної Сесії УНРади 10-го скликання; матеріяли з церемонії і актів передання повноважень ДЦ УНР та атрибутів влади УНР; печать, прапор, клейноди, також альбом і книгу М. Грушевського; дані з підготованого альбому будівничих УНР та генералітету. Подруге, закінчити упорядкування архіву, що знаходиться в Домі ДЦ УНР, та переслати його до архіву ДЦ УНР в Оттаві, що є під опікою Канадського уряду. Потретє, провести акт передання Дому УНР амбасаді України у Вашінгтоні у формі продажу Дому за суму 1.00 дол. — символічно.

Згідно з постановами, все це послідовно здійснюється; в першу чергу приготоване все потрібне для акту передання в Києві: визначено спільно з Президентом делеґацію ДЦ УНР (це вимагало широкого інтенсивного листування); підготовано експонати для виставки УНР в Київському Музеї і вислано їх на час, як і відповідно оправлені портрети президентів УНР; подбали про підготову до перевезення атрибутів влади ДЦ УНР та книг М. Грушевського до Києва. Проведено ретельну працю над підготовою альбому. Згодом його було доповнено і поширено даними про генералів.

Для підготови проведення передання повновластей ДЦ УНР Президентові незалежної української держави було створено Секретаріят, у який увійшли: інж. Юрій Іхтіяров, д-р Степан Ворох і інж. Микола Світуха. Цей Секретаріят діяв у Києві при участі всієї делеґації ДЦ УНР. Згадані члени Секретаріяту виконали велику підготовчу працю.

Підготовою Збірника ДЦ УНР в екзилі зайнялася редакційна колеґія: д-р Л. Винар — редактор, д-р Н. Пазуняк — заступник редактора, Любов Воронович з київського Видавництва „Веселка" — редактор. На пропозицію зацікавлених киян довелося збагатити зміст збірника, додавши більше матеріялів про УНР, між іншим — автентичні тексти промов президентів, дещо із експозе покійних уже діячів, дещо із сучасників. Про добір матеріялу рішав редактор д-р Л. Винар, історик. Заплянoвано було, щоб книжка вийшла в річницю передання мандату. Вийшла вона під постійним піклуванням колишнього президента УНР М. Плав'юка у вересні 1993 року. Фундаторами збірника були: фонд ім. С. Петлюри в ЗСА та фундація родини Фещенко-Чопівських, що сплатили порівну суму 20 тис. дол. З вдячности названо родину Фещенко-Чопівських як меценатів на сторінках книжки. Книжка в твердих обкладинках, має 495 стор. друку. Видавництво „Веселка" розіслало примірники книжки до 20,000 бібліотек України; через поштові труднощі тільки останніми тижнями вона приходить до колишніх членів УНРади і Уряду УНР.

Через обмежене місце в книжці і обмежений час, у збірнику є деякі прикрі пропуски, наприклад, пропущено деяких докооптованих членів Уряду з 9-ої Сесії УНРади, деяких генералів — через технічні причини. Тому на останніх нарадах Дирекції Інституту Дослідів Модерної Історії України 15-го квітня 1994 року заплянoвано видати 2-ий доповнюючий том, який міститиме також відомості про керівників ресортів Уряду УНР та доповнить пропуски й документацію. Остаточно цю справу буде вирішено на загальних зборах Інституту в серпні 1994 року.

Праця над збірником дещо припізнила висилку архіву до Оттави, що завершено аж 10-го грудня 1993 року. Вислано 14 пачок документів — листування, протоколів, бюлетенів.

Найбільше припізнили це звідомлення, одначе, несподівані урядові перепони в переданні Дому ДЦ УНР українській державі. Було підготовано всі правні папери (документи) до акту передання, покищо в оренду, Дому УНР, і акт передання відбувся 10-го грудня 1993 року в присутності амбасадора України д-ра Олега Білоруса з дружиною та помічниками, д-ра Володимира Забігайла, правного дорадника амбасади, генерального консула Віктора Крижанівського з Ню Йорку. Підписали акт оренди з боку амбасади д-р Олег Білорус, амбасадор України, а як свідок — Віктор Крижанівський, від Інституту підписали: інж. Юрій Іхтіаров, д-р Степан Ворох д-р Наталія Пазуняк; як свідки підписали: д-р Зенон Городиський і інж. Микола Никіш. Оренда на один рік становить 1.00 дол. (символічно).

Опікуном-господарем Дому, на прохання амбасадора О. Білоруса, став Константин Луценко, член Дирекції Інституту, а також член Ліквідаційної комісії.

За угодою, амбасада України оплачує від 1993 року податок за Дім, убезпечення, повне утримання будинку, а також і направи в будинку.

Щодо фінансів: звіт скарбника тут долучено. Пояснення: вся праця над альбомом, над збірником і над усім іншим вимагала листування, копіювання різних статтей та матеріялів, висилання „факсом" та телефонічних конференцій — між Філядельфією, Вашінгтоном, Торонто, Кент університетом та Києвом

З жалем стверджуємо, що Ліквідаційна комісія втратила цінну людину, члена Уряду УНР Миколу Липовецького, який помер 23-го січня 1993 року.,

Ліквідаційна комісія висловлює при нагоді цього звіту глибоку вдячність Видивництву „Веселка" за сумлінне видання збірника „ДЦ УНР в екзилі", а також усім членам Дирекції Інституту Дослідів Модерної Історії України за щиру ділову співпрацю при виданні збірника, зокрема Головному Редакторові д-рові Любомирові Винареві, та усім іншим, що сприяли виданню збірника, що зазначимо також і в самій книжці.

Фінансовий звіт
(перевіряла Найвища Державна Контроля)

каси інституту Української історії від 24-го серпня 1992 р. до 1-го січня 1994 року. На день 24-го серпня каса налічувала: 14,434.22 дол. Надходження від 24-го серпня 1992 р. до 1-го січня 1994 року.

1. Внески та пожертви	3,057.58
2. Зворот чека з Аргентини	1,200.00
3. На друк книжок Грушевського — від Нар. Союзу	1,500.00
4. Остання рата завіщання пок. Громницького	1,000.00
5. Від продажу альбомів	2,383.00
6. Від продажу „факсу"	150.00
7. Перенесено із фонду С. Петлюри	6,000.00
8. Відсотки % із капіталу	188.43
Разом надходж.	**$15,479.01**

Видатки:

1. Наради: транспорт, готелі, ресторани	7,728.72
2. Упорядкування та висилка архівів	3,956.58
3. Виготовлення та висилка альбомів та Збірника	4,402.72
4. Виготовлення та висилка грамот „ДЦУНР в екзилі"	758.74
5. Телефон	3,961.44
6. Будинок — ремонт, електрика, газ, вода	4,253.80
7. Податок та іншуранс	2,152.04
8. Пошта та канцелярія	310.02
Разом видатки	**$27,524.06**

Каса на 24-го серпня 1992 року	14.434.22
Надходження до 1-го січня 1994 року	15,479.01
Разом	**$29,913.23**
за цей час видатки	27,524.06
Каса на 31-ше грудня 1993 року	2,389.17

К. Луценко
скарбник Інституту
За Ліквідаційну Комісію:

інж. Юрій Іхтіаров
д-р Степан Ворох
д-р Наталія Пазуняк

Прощай, Зеноне!

Ти покинув нас так несподівано, що тяжко і дуже боляче в це повірити. Невблаганна смерть забрала тебе пер часно.

Пам'ятаю тебе як свого на один рік молодшого товариша зі Золочівської, а відтак із Тернопільської гімназій. Всі наші ранні руханки на гімназійному подвір'ї перед наукою, екзорти, проби хору (в Золочеві ти ще співав зі мною в сопранах, а в Тернополі вже потягав басом) всі шкільні події стають перед очима...

Зенко Салій звертав на себе увагу своїм кучерявим та білявим волоссям, привабливим обличчям і веселою вдачею. Він завжди багато говорив, так що його старша сестра Анізія, яку ми звали Нізкою, казала: „З нього виросте неабиякий оратор". І не помилилась.

Потім наші дороги розійшлись, але знаю, що почав студії політехніки у Львові, а водночас включився в діяльність нашого підпілля і займав там різні пости. Закінчив студії в Мюнхені.

Перед своїм виїздом до Америки ми зустрілись на Функ Касерне в Мюнхені і Зенко здивував мене тим, що про життя в Америці був обізнаний до найменших подробиць. Для мене це були важливі інформації про країну, до якої ми з чоловіком вибирались еміґрувати.

Взагалі Зеньо був дуже докладний і уважний в збиранні матеріялів і інформацій. Коли був запрошений промовляти на якомусь святі, то підготова його була подивугідна. Кожне слово на вагу золота і виголошене блискуче.

Чула я, що в Америці був якийсь час в Ню Йорку і Сиракюзах, Н. Й., де мав контакт з українськими громадянами, але з огляду на свій фах інженера перебував якийсь час далеко від українського поселення, але зате робив добру пропаганду Україні серед свого англомовного оточення. Помагала йому в цьому його дружина Галина зі Слюзарів.

Пощастило Зеневі так добре одружитись. Галя була його вірною подругою, дбала про нього і виховала троє дітей — Марту, Ґіґу і Романа.

Три роки тому подружжя Саліїв переїхало на Фльориду, осіло в Сарасоті і стало нашими близькими сусідами. Зенон часто телефонував до нас і кожну розмову починав: „Соняшний привіт!" Він любив Сарасоту, а також включився в життя української громади в Норт Порті. Ніколи не відмовляв у допомозі Патріярхальному Товариству і Союзу Українок. Глибоко переживав події в Україні, вислухував усі радіопередачі, студіював пресу і все інформував нас про найновіші справи. З. Салій не тільки збирав інформації, але мав здібність їх аналізувати, відповідно інтерпретувати і реально оцінювати. Любив музику і літературу. Найбільше захоплювався Богданом-Ігорем Антоничем. Кілька разів казав мені: „Нілю, мусимо влаштувати літературний вечір поезії Антонича. Я напишу доповідь, а Ви зілюструєте її віршами". Не довелось...

Ніля Стецьків

Допоможіть видати монографію про Олександра Олеся

В оголошення під цією назвою, опубліковане у „Свободі", вкралася помилка, а саме: в адресі, на яку слід слати пожертви на фонд видання монографії Миколи Неврлого „Олександер Олесь", пропущено місто.

Повторюємо правильну адресу: Mykola Mušynka, Asociacia ukrajinistov Slovenska, FF UPJŠ, 080 01 Presov ul. 17, Novembra 1, Slovakia. Нагадуємо, що монографія з передмовою відомого українського літературознавця Івана Дзюби вийде ще цього року (якщо будуть гроші). Імена жертводавців та суми їхніх внесків будуть опубліковані в книзі. — Ред.

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 1)

С. Никитенко

рах „Ріголетто" та „Зачарована флейта" Моцарта. У складі театру С. Никитенко концертувала по Італії, Франції та Греції. У складі Малого оперного театру С. Петербургу співачка виступила в „Золотому півнику" Н. Римського-Корсакова у Стейтовому театрі Ню Йорку в Лінкольн Центрі.

На концерті у неділю, 10-го липня, співачці акомпаньюватиме 15-річна піяністка Ганна Купер, студентка Фіорелло ЛяҐвардія середньої школи музики та виконавської майстерности.

Під час кінця тижня на Союзівці буде відкрита виставка творів Олександра Ткаченка.

У суботу ввечорі, 9-го липня, на оселі відбудеться забава, гратиме оркестра „Водограй". Початок о год. 10-ій вечора.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА в АМЕРИЦІ
УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в НЬЮ-ЙОРКУ
запрошують членів й українську громаду
на доповідь
КДБівські МАТЕРІЯЛИ З СУДОВИХ РОЗПРАВ ПАТРІЯРХА ЙОСИФА
яку виголосить
ОЛЕКСА В. МИШАНИЧ, доктор української літератури, завідуючий відділом давньої української літератури в інституті літератури Української Академії Наук і заступник голови вищої атестаційної комісії України,
що відбудеться
у четвер 14-го липня 1994 р. о годині 6:30 вечора, в домі НТШ, при 63 Четверта авеню, між 9 і 10 вулицями в Ню Йорку

ВАЖНА ІНФОРМАЦІЯ про оголошення у „Свободі" й „Українському Тижневику" (The Ukrainian Weekly)

З огляду на це, що деякі установи, підприємства чи приватні особи присилають оголошення на невідповідну адресу, буває спізнене поміщення тексту, що спричинює нарікання.

Пригадуємо, що оголошення приймає виключно АДМІНІСТРАЦІЯ ВИДАВНИЦТВА. Всю кореспонденцію і прохання про інформації просимо скеровувати до МАРІЇ ШЕПАРОВИЧ, керівника Відділу оголошень.

Адміністрація „Свободи"

АЛЬМАНАХ '95

У 1995 році припадає 50-ліття закінчення Другої світової війни. Цій темі й буде в основному присвячений Альманах УНС '95. Просимо авторів надсилати матеріяли до 20-го серпня цього року. — Ред.

КНИЖКА
„СПОГАДИ" — Галини Мазепи

Заходом Крайової Управи Організації Українок Канади видано „СПОГАДИ" Галини Мазепи. Книжка має 274 сторінки, не включаючи фотознімок. Спогади Галини Мазепи написані цікаво, щиро, віддзеркалюють життя та побут країн, у яких довелося жити авторці, відомій сучасній визначній малярці. У книжці широка панорама відомих діячів культури, мистецтва, громадського та політичного життя. Книжка читається з повним емоційним зацікавленням. Ціна книжки — 15 дол., з пересилкою — 20 дол. Тираж обмежений. Замовлення слід слати на адресу: Ukrainian Women's Organization of Canada 378 Burnhamthorpe Road, Etobicoke, Ontario, M9B 2A6, Canada.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

Ласкаво пригадуємо, що з днем 1-го ЛИПНЯ 1994 р. впроваджується нову передплату Свободи: для членів УНС — 30 дол., для нечленів — 55 дол.

Членам, які платять передплату з вкладками підвишка буде автоматично включена.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

У світлу пам'ять померлих дорогих осіб на українські студії в Гарвардському університеті пожертвували:

Ірина Капустинська — $10,000 в пам'ять мужа бл. п. Олександра Капустинського;

Юрій Олесницький — $100 в пам'ять брата бл. п. д-ра Богдана Олесницького, в двадцяту річницю смерти;

Ярослава Слюк-Панчук — $100 в пам'ять брата бл. п. проф. д-ра Антона Слюка;

Галина Сиротюк — $100 в пам'ять мужа бл.п. проф. Павла Сиротюка, в двадцяту річницю смерти та в пам'ять зятя бл. п. інж. Юліяна Охримовича;

Мирон і Слава Білас — $100 в пам'ять бл. п. Софії і Романа Терлецьких;

Марфа Кудрик — $75 в пам'ять сестри бл. п. Надї Силік;

Д-р Євген і Анізія Ґіль, д-р Орест і Аніта Павлюк — по 50 замість квітів на могилу кревного і друга бл. п. д-ра Андрія Мацюрака;

Яків Рудик — $50 дол. в пам'ять дружини бл. п. Юстини Рудик;

Д-р Євген і Анізія Ґіль — $25 замість квітів на могилу друга бл. п. д-ра Михайла Лободика.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА
ФОНДУ КАТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ
ПЕНСИЛЬВАНСЬКИЙ ВІДДІЛ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
ділиться сумною вісткою, що у вівторок 21-го червня 1994 року відійшов у вічність наш довголітній член, колишній член управи та громадський діяч

бл. п.
д-р
ОЛЕГ СЛЮЗАР

Родині складаємо глибокі співчуття
УПРАВА І ЧЛЕНИ

КРАЙОВА ПЛАСТОВА РАДА І КРАЙОВА ПЛАСТОВА СТАРШИНА В ЗСА
діляться із усіми пластунами сумною вісткою, що довголітній душпастир і опікун пластової молоді православного віровизнання пл. сен. керівництва і член 3-го Куреня УПС „Лісові Чорти"
о. протопресвітер

бл. п.
АРТЕМІЙ СЕЛЕПИНА

відійшов на Вічну Ватру на 91-му році життя посвяченого українській православній церкві.

ПОХОРОННІ відправи відбулися в днях 5-го і 6-го липня 1994 року в церкві-пам'ятнику св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Хай американська земля буде йому легкою!

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої найдорожчої ДРУЖИНИ, МАМИ, БАБЦІ, СЕСТРИ, ТЕТИ, СВАХИ І КУЗИНКИ

бл. п.
ІРИНИ-СТЕФАНІЇ КОВАЛЬЧИН з СВІТЕНКІВ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

в церквах:

четвер, 14-го липня 1994 р., год. 9-ій ранку — Благовіщення Пречистої Діви Марії (Мелроз Парк) у Філядельфії, Па.;
четвер, 14-го липня о год. 9-ій: св. Архистратига Михаїла у Філядельфії, Па.;
четвер, 14-го липня о год. 7:30 ранку св. Николая в Пасейку, Н.Дж.;
четвер, 14-го липня о год. 9-ій ранку: св. Юра у Львові;
четвер, 14-го липня о год. 9-ій ранку: св. Володимира і Ольги у Чікаґо, Ілл.;
п'ятниця, 15-го липня о год. 8:30 ранку: Собор Св. Покрови-Храм Пресвятої Богородиці, Норд-Порт, Фльорида.

Про молитви за спокій душі Покійної просять:

муж — МИХАЙЛО
доньки — ЗЕНЯ з родиною
син — ТАРАС з родиною

Конґрес Світової Федерації Українських Фармацевтичних Товариств

Думка про скликання 1-го Світового конгресу фармацевтів зродилася ще два роки тому, коли проф. д-р Богдан Яньо Крук, декан фармацевтичного факультету при УТГІ в Мюнхені, Німеччина, побував в Україні під час відзначень 50-ліття УПА (сам він старшина УПА, псевдо — Мелодія). У Львові увійшов він в контакт з ректором Львівського Державного Медичного Інституту академіком Михайлом Павловським, д-ром фармацевтичних наук проф. Любов'ю Петрух і іншими, та запропонував 1-ий світовий конгрес українських фармацевтів саме у Львові з нагоди 125-річчя Галицького Товариства Аптекарів. Ідею цю присутні прийняли і приступили до підготови з'їзду.

12-го травня мав я нагоду бути присутнім на засіданні Організаційного комітету. Присутніх було 27 осіб членів комітету і професури Львівського Державного Медичного Інституту. Засіданням провадила голова програмового комітету проф. д-р Любов Петрух. В загальному вона подала плян праці, повідомила, що уже пророблено, а що ще потрібно здійснити, подала кількість зголошених учасників та згадала про фінансування конгресу місцевими фірмами, як і фармацевтичними товариствами Канади і Америки. Спрезентувала добре зготовлену програмку з'їзду на 64-ох сторінках, як і прекрасну медалю прогресу, лого та дрібні заставки враз із течкою делегата, як рівнож подала програму з'їзду. Проф. д-р Богдан Яньо Крук як ініціятор цього з'їзду привітав присутніх, погратулював комітетові за його працю, спеціяльно зложив подяку голові проф. д-рові Любові Петрух, за її відданість та колосальний вклад праці у підготові цього з'їзду, який залишиться історичним та відкриє двері українській фармації увійти у Світову Федерацію Фармацевтів.

Проф. Л. Петрух перейшла опісля до свого бюра враз із своїм штабом — секретарями секцій, разом 12 чоловік, які точно подали звіти із своїх праць. Я виніс враження, що знаходжуся у військовому штабі, де обговорюються останні наступальні стратегічні дії. Звітування точні, короткі, зрозумілі. „Командир" Л. Петрух знає і розуміє, що вона хоче, дає ще останні вказівки, доповнення і з усмішкою запевненої перемоги відпускає своїх помічників.

Прийшла п'ятниця, 27-го травня 1994 року, день відкриття конгресу, присвяченого 125-річчю Галицького Товариства Аптекарів. Перед полуденком в приміщеннях Медичного інституту справно проходить реєстрація делегатів за секціями, спільний обід в їдальні інституту і учасники переїжджають до будинку Державного Театру Опери і балету ім. І. Франка. У вестибюлі — рух, тут зійшлися працівники засобів інформації. Кожний старається провести інтерв'ю із людьми, причетними до скликання конгресу. Тим часом делегати і гості заповняють місця в театрі, в партері, льожах та бальконах. Згідно з програмою, о год. 3-ій по полудні президіяльні місця на сцені зайняли 19 представників.

Ректор Львівського Державного Медичного Інституту доктор медичних наук, професор-академік Михайло Павловський вітальним словом урочисто відкрив конгрес. З черги представив гостей з діяспори: М. Зарицьку-Червіовську, д-ра П. Джуля, К. Безхлібник, д-ра Т. Залуцького і д-ра Б. Крука — ініціятора цього конгресу. Після відіграння і відспівання національного гимну, проф. Павловський попросив Митрополита Володимира Стернюка поблагословити конгрес. Дальше ведення конгресом передав проф. Л. Петрух.

Першого до слова-привіту попросила вона Володимира Мальцева, заступника міністра охорони здоров'я України. Дальші привіти зложили Юрій Зима, перший заступник голови Львівської обласної державної адміністрації, і посадник Львова Василь Шпіцер. Після нього ведуча попросила до привіту проф. д-ра Б. Крука. Він привітав конгрес від УТГІ в Мюнхені, який діючи на примусовій еміграції докладав усіх зусиль, щоб дати нашому студентству знання, зберегти українське національне обличчя і ширше знайомитися з культурою і наукою Заходу, щоб згодом це все понести своєму народові. УТГІ (Український Технічно-Господарський Інститут) — це висока національна політехніка, яка безпосередньо є пов'язана з великою традицією Київської Академії, Акедемій Петра Могили та Івана Мазепи.

З черги голова попросила до привіту голову Українського Фармацевтичного Товариства ЗСА Марію Зарицьку-Червіовську, представницю українських фармацевтів Канади Калину Безхлібник та голову Світової Федерації Українських Лікарських Товариств д-ра Павла Джуля.

З довшим привітом виступив голова Наукового Товариства ім. Т. Шевченка у Львові академік Олег Романів, президент АТ „Галичфарм" Роман Беряк та інші.

Після їхніх привітів з доповіддю виступив Борис Зіменковський, проректор медичного інституту, д-р фармацевтичних наук, професор, академік. У своєму слові він подав докладно усіх визначніших українських фармацевтів від найдавніших часів, не лише міста Львова, але й Галичини. Подав рівнож усі фармацевтичні відділи при університетах, як в Україні, так і на поселеннях (УТГІ). Олег Клімов, генеральний директор науково-виробничого об'єднання „Укрфармація" (Київ), говорив про ліки і фармацевтичні препарати, які продукуються в Україні, як і ті, що мусять ще спроваджувати з-поза України. З доповідями ще виступали проф. д-р Богдан Крук на тему „Український Технічно-Господарський Інститут на Службі Української Нації", в якій дав точну аналізу за цілий час дій цієї Вищої Політехніки в діяспорі, а Роман Беряк, президент АТ „Галичфарм" (Львів), подав історію фірми та її розвиток в останньому часі, де зараз є вже затруднені дві тисячі працівників. Доповідали ще й вітали конгрес представники фармацевтичних фірм, зачитано телеграму-привіт від депутата Верховної Ради України академіка Ігоря Юхновського та лист-привіт від проф. д-ра Ю. Куриса, голови Світової Федерації Українських Інженерів.

Встанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшановано пам'ять тих фармацевтів, що відійшли у кращий світ. Перед закриттям цього пленарного засідання голова проф. д-р Люба Петрух привітала сеньйорів фармації квітами.

Слідучий день, субота, був присвячений працям у секціях, яких було шість, де заслухано і обговорено 91 доповідей на теми: „Історичний аспект розвитку фармації, фармацевтичні музеї, менеджмент, маркетинг. Інформаційні технології у фармації", „Технологія ліків і біотехнологія", „Фармацевтична хемія (синтез). Фармацевтична промисловість", „Фармацевтичний аналіз", „Фармакогнозія, фітохемія, фітотерапія", „Вивчення біологічної активности препаратів. Нетрадиційні методи лікування". Рефератів тих заслухало 892 делегатів. 859 з них прибули з України, 14 — зі ЗСА, 8 — з Російської Федерації, в тому числі 2 — зі Зеленого Клину, 7 — з Канади, 3 — з Польщі і 1 — з Молдови.

Найбільш болючі з обговорюваних проблем — це забезпечення медикаментами населення і медичних установ України. Сьогодні ці показники заледве доходять до 35 відсотків. До того стану допровадила колишня імперська совєтська система. Імперіялістичний більшовицький режим дозволяв Україні продукувати лише 20 відсотків фармацевтичних препаратів, коли Московщина продукувала 70 відсотків.

Завданням з'їзду було заохотити всіх фармацевтів поставити в центр уваги і на належному поземі охорону здоров'я нашого народу. Крім проблем, обговорених на секціях, ішла мова про застосування комп'ютера у фармації, заснування приватних аптек тощо. Метою форуму було ознайомити наших медичних працівників із новими фармацевтичними засобами і можливостями їх закупів в інших країнах, а також налагодження виробничих зв'язків з іноземними фірмами.

Допоміжними були фармацевтичні фірми, які брали участь в тому 1-му конгресі СФУФТ, а саме: „Фаличфарм" (Україна), „Ґермед" (Німеччина), „Брюфарм" (Бельгія), „Апджан" (ЗСА), „Шерінґ-плав" (ЗСА), „Польфа" (Польща), „Ґьост" (Німеччина) і „Рамбаксі" (Індія). Свою продукцію виставляла рівнож львівська кондитерська фірма „Світоч", а художні і мистецькі твори демонстрували фармацевти Львівщини.

В останньому дні з'їзду у пообідній час в актовій залі Медичного Інституту довершено закриття цього важливого і під кожним оглядом імпозантного світового конґресу Федерації Українських Фармацевтичних Товариств вибором Головної управи, до якої увійшли: Крук Богдан (ЗСА) — голова, Петрух Люба (Львів) — перший заступник, — дальші заступники: Хабурський Омелян (Канада), Гриценко Олена (Київ), Зарицька Марія (ЗСА), Буряк Валерій (Запоріжжя), Дроговоз Світлана (Харків), секретар Кізима Катерина (ЗСА), секретар Шелепень Леся (Львів), і фінансовий референт Терещук Софія (Львів). Членами Управи стали: Грошовий Тарас (Запоріжжя), Клімов Олег (Київ), Петренко Володимир (Запоріжжя), Крамар Олександр (Київ), Федусів Михайло (Львів), Канафотська Христина (ЗСА), Залуцький Теодор (ЗСА), Дужа Ольга (ЗСА) і Король Стефа (ЗСА).

Головна Управа СФУФТ становить комітет підготови 2-го Конгресу СФУФТ.

З'їзд рівнож виніс певні резолюції, з яких важливіші: 1-ий Конгрес СФУФТ виконав поставлену перед ним мету — об'єднати українських фармацевтів світу; розвинути працю з уніфікації фармацевтичної термінології. Створити хеміко-фармацевтичний словник; розвивати фармацевтичну освіту. Вивчити можливість створення системи обміну студентами та фахівцями між Україною ЗСА і Канадою. Поглибити Інтеграцію наукових досліджень з фармакології, технології, біотехнології, синтезу та аналізу ліків. Започаткувати підготову клінічних фармацевтів. Звернутися до Верховної Ради України щодо створення „закону" про фармацію. Рекомендувати створити асоціяцію фармацевтів у всіх провідних наукових центрах з метою поглибити зв'язки між наукою і виробництвом, прискорити впровадження нових лікарських засобів, сприяти розвитку фармацевтичних видань українською мовою. 1-ий Конґрес затверджує і приймає емблему СФУФТ, яка створена в Україні.

За так вдале проведення 1-го Конґресу СФУФТ, Організаційному комітетові на чолі з проф. д-р Л. Петрух належиться велика подяка і признання не лише українських фармацевтів, але всього українського народу.

Після закриття конгресу делегати і гості приїхали до готелю „Супутник", де на прощальній забаві-вечорницях забавлялися до пізньої години. Хоч не було традиційної „білої коломийки", та однак, прощаючись, прирікали собі, що „обов'язково зустрінуться на наступному з'їзді". Хай це „обов'язково знову... „буде їхньою подякою і признанням Організаційному комітетові за його працю.

Мирослав Кальба